

**Fakulta výtvarných umění Vysokého učení technického v Brně
akademický rok 2014/2015**

**Vysokoškolská kvalifikační práce - bakaláři (diplomová práce)
posudek oponenta**

Jméno a příjmení studenta, vč. titulů: MARIKA VOLFOVÁ

Název práce: TAKE ME ON THE WAY
VEZMI MĚ NA CESTU

Slovní hodnocení:

„Vždycky jsem byl bezradný a mé malby v sobě proto mají cosi bezradného. A toto bezradné se snažím zvýraznit. Snažím se to oddělit a osamostatnit. To se tu projevuje, je to neohrabaná kresba, spousta lidí by to dokázala nakreslit úhledněji, tohle je možná úhlednější, ale víc úhledné už to nechci. Když jsem s prací hotov a mám pocit, že je to příliš úhledné, musím s tím něco udělat. Například v renesančním umění umělci moc neusilovali o neohrabanost. Tvořili si svůj vlastní, krásný rytmus, jako třeba Tizian, úžasný rytmus. Moderní svět takto věci nenahlíží, vidí věci rozložené na kousky, rozpojené, v komických významových posunech konvence a absurdity.“

Leon Golub

Jakkoli se malby, které Marika tvoří, na první pohled dotýkají témat souvisejících s aktuálním děním, nevyužívají známé postavy politického a společenského života. Zdá se, že autorka spíše vdechuje svým postavám život, který plyne z jejího nevědomí, z jejích snů, ať už sní v bdělém stavu či ve spánku. Jsou to choulostivá témata, situace i vzájemná setkání, která by člověk raději vymazal. Na druhou stranu tu občas probleskne cosi něžného a hravého, nebo nějaký provokativní obraz. Kompozice, které Marika tvoří, jsou svým způsobem příznačné pro hádanku 21. století. Napadá mě v souvislosti s nimi několik událostí, například zavření funkční mešity, kterou švýcarsko-islandský umělec Cristoph Büchel vytvořil z odsvěceného kostela coby islandský pavilon pro benátském bienále, nepochybně v reakci na titulky v islandském tisku, kde se psalo o snaze založit první islandskou mešitu. Druhou asociací je Charlie Hebdo. Marika tvrdí, že její malby nejsou politické, zdá se však, že je to pouze tím, že nebyly veřejně vystaveny tam, kde by se politickými staly už jen pro svůj námět. K takovým námětům bych kromě náboženství zařadila i roli žen. S obrazy, které Marika tvoří, se ve vlídné atmosféře ateistické země s marginální cizí komunitou, kde feminismus prakticky nezakořenil, nepojí žádné stigma. Svým způsobem to vypovídá o naivitě mládí, když se ten, kdo něco říká, distancuje od zodpovědnosti, že něco říká, byť k tomu dochází intuicí.

Když se na obrazy podíváme zblízka, jsou vlastně romantické, plné patosu a symbolických, mytických vztahů. Našly tu v komponovaných obrazech své místo i domorodé kultury. Je fascinující, že pro většinu světa by skutečnost, že tyto obrazy vyplývají z konkrétních zážitků, byla nepravděpodobná či neuchopitelná. Indická sauna by byla před sametovou revolucí místem občanské neposlušnosti, nyní se řadí k provokativním a kontroverzním dílům, pokud ji vnímáme v mezinárodním kontextu.

V jediném záběru, v jediném výřezu se můžeme posunout od intimní lásky ke zločinu z vášně, znásilnění, vraždě, matkovraždě, mučení, šílenství. Přesto se od těchto obrazů neodvracím s pocitem zděšení. Jsou svým způsobem představitelné, možné, nevyplývají ale z naší zkušenosti.

Zdá se mi, že Marika dospěla na rozcestí. Začíná si uvědomovat sílu svých obrazů nikoli jako pouhých záznamů ve vizuální encyklopedii setkání, snů a nočních můr, ale jako ikon a symbolů hmatatelných událostí. Předtucha Mariky, že by mohly být vnímány jako služba aktivismu, není podle mě daleko od skutečnosti.

Otázky k rozpravě:

Nenastal čas posunout se s vlastní obrazotvorností k vědomému rozhodování?

Jak byste reagovala na negativní kritiku přicházející z vlastní komunity, že Vaše práce něco zastupuje, kritizuje či hájí?

Závěrečné hodnocení:

Návrh klasifikace: A

Posudek vypracoval(a): Jennifer Helia DeFelice

Datum: 7.6.2015

Podpis: